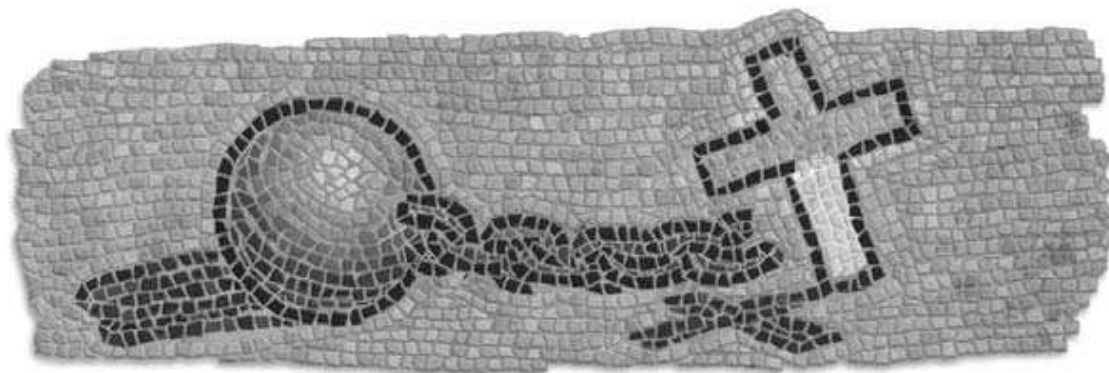

Bài Học 8

*12 Tháng 11 – 18 Tháng 11

Từ Nô Lệ Tới Người Kế Tự

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Ga-la-ti 3:26–4:20; Rô-ma 6:1-11; Hê-bơ-rơ 2:14-18; 4:14, 15; Rô-ma 9:4, 5.*

Câu Gốc: “**Đường ấy, người không phải là tôi mọi nữa, bèn là con; và nếu người là con, thì cũng là kẻ kế tự bởi ơn của Đức Chúa Trời (Ga-la-ti 4:7).**”

Phao-lô nói với người Ga-la-ti họ không nên sống và hành động như những tôi mọi nhưng là con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Họ cũng có quyền lợi và vinh dự thuộc về con cái Đức Chúa Trời. Hoàn cảnh của họ gần giống như chuyện của một người mới trở lại đạo nản chí đến nói với Cơ Đốc nhân Trung hoa Watchman Nee.

“ ‘Tôi cầu nguyện nhiều. Tôi cố gắng rất nhiều. Nhưng tôi không thể trung tín với Chúa tôi. Tôi nghĩ tôi mất sự cứu rỗi.’ Nee nói, ‘Ông có thấy con chó kia không? Nó là chó của tôi. Nó được dạy không đi bậy bạ trong nhà. Nó không bao giờ làm dơ nhà. Nó rất vâng lời và làm tôi rất thỏa lòng. Ở trong bếp là con trai tôi, một em bé. Nó làm dơ đủ thứ. Nó liệng thức ăn tùm lum. Nó làm dơ quần áo. Nó thật là dơ bẩn. Nhưng ai là người sẽ hưởng gia sản của tôi? Không phải con chó! Con trai tôi là người kế tự của tôi. Ông là người kế tự của Đức Chúa Giê-su Christ bởi chính vì ông mà Ngài đã chết.’” – Phỏng trích Lou Nicholes, *Hebrews: Patterns for Living* (Longwood, Florida: Xulon Press, 2004), tr. 31.

Chúng ta cũng là người kế tự của Đức Chúa Trời, không phải vì chúng ta xứng đáng, nhưng vì ân điển của Ngài. Trong Đấng Christ, chúng ta được nhiều hơn là trước khi A-đam phạm tội. Đây là một trong những điều Phao-lô cố gắng dạy tín đồ Ga-la-ti, là những người đang đi sai đường lạc lối.

Tình Trạng Chúng Ta Trong Đấng Christ

Hãy đọc Ga-la-ti 3:25, 26. Những câu này giúp chúng ta hiểu thế nào sự liên hệ của chúng ta với luật pháp, sau khi được Chúa Giê-su cứu?

Chữ *vì* ở đầu câu 26 cho thấy Phao-lô đang làm sự liên kết trực tiếp giữa câu này và câu 25 với thí dụ trên. Trong thời Kinh Thánh, con trai của chủ chỉ ở dưới quyền thầy giáo khi nó còn nhỏ. Phao-lô nói rằng những người bởi đức tin đến với Đức Chúa Giê-su thì không còn nhỏ nữa. Sự tương giao của họ với luật pháp đã thay đổi vì bây giờ họ là “các con trai” trưởng thành của Đức Chúa Trời.

Chữ *con trai* không có nghĩa là chỉ có người nam. Phao-lô rõ ràng gồm cả người nữ trong nhóm này (Ga-la-ti 3:28). Phao-lô dùng chữ *con trai* thay vì *con cái* vì ông nghĩ tới gia sản truyền lại cho con trai. Chữ “các con trai của Đức Chúa Trời” là sự lựa chọn đặc biệt của Y-sơ-ra-ên trong Cựu Ước (Phục truyền 14:1; Ô-sê 11:1). Trong Đấng Christ, tín đồ người Ngoại bây giờ cũng được hưởng mối tương giao đặc biệt với Đức Chúa Trời mà lúc trước chỉ dành cho Y-sơ-ra-ên thôi.

Theo Ga-la-ti 3:27, 28; Rô-ma 6:1-11; và 1 Phi-e-rơ 3:21; phép báp-têm là gì mà Phao-lô cho đó là một biến cố quan trọng?

Phao-lô dùng chữ *vả* trong câu 27 cho thấy một lần nữa sự suy nghĩ cặn kẽ của ông về bảng liệt kê các lý do. Phao-lô tin rằng phép báp-têm là một bước rất quan trọng để liên kết đời sống chúng ta với Đấng Christ. Trong Rô-ma 6, Phao-lô miêu tả phép báp-têm là một biểu hiệu để liên kết với Đức Chúa Giê-su, cả trong sự chết và sự sống lại của Ngài. Trong Ga-la-ti, Phao-lô dùng một biểu hiệu khác: phép báp-têm là mặc lấy Đấng Christ. Cách dùng chữ của ông giúp chúng ta nhớ những câu tuyệt vời trong Cựu Ước nói về được mặc lấy sự công bình và sự cứu rỗi (xin đọc Ê-sai 61:10 và Gióp 29:14). “Phao-lô tin rằng phép báp-têm là lúc Đấng Christ, giống như cái áo choàng, bao phủ Ngài chung quanh người tín đồ. Phao-lô không dùng chữ “công bình.” Nhưng ông miêu tả sự công bình được ban cho người tin giống như chiếc áo.” – Phỏng trích Frank J. Matera, *Galatians* (Collegeville, Minnesota: The Liturgical Press, 1992, tr. 145).

Phép báp-têm là một biểu hiệu của sự hiệp một với Đấng Christ. Điều này có nghĩa là những gì đúng với Đấng Christ thì cũng đúng đối với chúng ta. Đấng Christ là “dòng dõi” của Áp-ra-ham. Vì lý do đó, những người tin là “kẻ đồng kế tự với Đấng Christ” (Rô-ma 8:17), những kẻ kế tự của tất cả các lời hứa ban cho Áp-ra-ham và dòng dõi tương lai của người.

Hãy suy nghĩ về tư tưởng những gì đúng với Đấng Christ thì cũng đúng đối với chúng ta. Lễ thật tuyệt vời này ảnh hưởng thế nào mỗi phần của đời sống chúng ta là Cơ Đốc nhân?

Làm Nô Lệ Cho Các Nguyên Tắc Căn Bản

Trong bài học ngày thứ Nhất, Phao-lô so sánh mối tương giao của chúng ta cùng Đức Chúa Trời với sự tương giao của con trai và người kế tự. Bây giờ ông giải nghĩa thêm thí dụ này bằng cách nói về đề tài của sự kế tự trong Ga-la-ti 4:1-3. Thí dụ của Phao-lô miêu tả hoàn cảnh chủ của một gia tài lớn đã chết và để lại tất cả tài sản mình cho con trai cả. Nhưng con của ông còn nhỏ tuổi. Điều này cũng đúng với những tờ di chúc ngày nay, khi di chúc của người cha đòi hỏi con trai mình phải ở dưới quyền kẻ bảo hộ và người coi giữ cho tới khi trưởng thành. Con trai là chủ của gia sản trên danh nghĩa, nhưng vì còn nhỏ tuổi, người đó vẫn là nô lệ trong thực tế.

Thí dụ của Phao-lô gần giống như thí dụ về thầy giáo trong Ga-la-ti 3:24. Nhưng trong trường hợp này, quyền của người bảo hộ thì lớn hơn và quan trọng hơn nhiều. Họ chịu trách nhiệm về sự lớn lên và phát triển của con trai ông chủ. Và họ cũng chịu trách nhiệm về tất cả việc tài chánh và thương mại cho tới khi con trai đủ tuổi để đảm nhiệm những bổn phận đó.

Phao-lô nói gì trong Ga-la-ti 4:1-3 để thấy rõ mục đích của luật pháp trong đời sống Cơ Đốc nhân?

Phao-lô có ý muốn nói gì trong câu “lề thói của thế gian” (Ga-la-ti 4:3, 8)? Đề tài vẫn cần tranh luận. Chữ Hy Lạp *stoicheia* nghĩa là “yếu tố” (các thứ căn bản của trái đất như không khí, đất, nước, lửa, v.v.). Một số người nghĩ đó là các yếu tố căn bản làm thành vũ trụ (2 Phi-e-rơ 3:10, 12). Những người khác nghĩ các yếu tố này là quyền lực của ma quỷ điều khiển thế hệ gian ác (Cô-lô-se 2:15). Còn có người tin đó là các nguyên tắc của đời sống tôn giáo (Hê-bơ-rơ 5:12). Phao-lô nói rõ là người ta “còn thơ ấu” trước khi đến với Đấng Christ (Ga-la-ti 4:1-3). Điều này cho thấy ông nói về nguyên tắc căn bản của đời sống tôn giáo. Nếu vậy, ông nói trong thời Cựu Ước, với các luật lệ và sinh lễ, chỉ là cái bóng của Phúc Âm sẽ đến đã liệt kê những điều căn bản của sự cứu rỗi. Các luật lệ nghi thì quan trọng như là dụng cụ để dạy dân Y-sơ-ra-ên. Nhưng chúng chỉ là cái bóng của những gì sẽ đến trong tương lai. Cái bóng này không bao giờ thay thế cho Đấng Christ.

Bắt buộc người ta sống theo những luật lệ này thay vì Đấng Christ thì cũng giống như muốn trở lại quá khứ. Giả sử người Ga-la-ti muốn trở lại với những yếu tố căn bản sau khi Đấng Christ đã đến. Điều này cũng giống như thí dụ của Phao-lô về con trai đã trưởng thành muốn trở thành con nít!

Đức tin của con trẻ có thể là điều tốt (Ma-thi-ơ 18:3). Nhưng điều đó có cần thiết giống như trưởng thành thuộc linh? Hay bạn có thể lý luận rằng bạn càng trưởng thành thiêng liêng bao nhiêu, thì đức tin bạn càng giống con trẻ bấy nhiêu? Đức tin của bạn có tin cậy, “ngây thơ” và giống con trẻ thế nào?

“Đức Chúa Trời Sai Con Ngài”

Phao-lô lựa chọn chữ *hạn đã được trọn* bày tỏ vai trò tích cực của Đức Chúa Trời trong việc thực hiện mục đích của Ngài trong lịch sử nhân loại. Đức Chúa Giê-su không đến vào bất cứ thời điểm nào. Ngài đến đúng lúc Đức Chúa Trời đã định. Lịch sử cho thấy lúc đó là thời *hòa bình của La Mã* (Pax Romana), thời gian hai trăm năm hòa bình trong cả đế quốc La Mã. Sự kiểm soát của La Mã vùng Địa Trung Hải đã đem lại sự hòa bình, nói cùng một ngôn ngữ, sự giao thông dễ dàng, và văn hóa phổ thông đã giúp sự truyền bá Phúc Âm được mau chóng. Kinh Thánh nói thời gian này cũng là lúc Đức Chúa Trời đã định cho sự giáng thế của Đấng Mê-si đã được hứa (xin đọc Đa-ni-ên 9:24-27).

Theo Giăng 1:14; Ga-la-ti 4:4, 5; Rô-ma 8:3, 4; 2 Cô-rinh-tô 5:21; Phi-líp 2:5-8; Hê-bơ-rơ 2:14-18; và Hê-bơ-rơ 4:14, 15, tại sao Đấng Christ phải trở thành con người để cứu chúng ta?

Ga-la-ti 4:4, 5 kể một trong những chuyện tích ngắn nhất của Phúc Âm trong Kinh Thánh, “Đức Chúa Trời sai Con Ngài.” Nói cách khác, Đức Chúa Giê-su đến trong lịch sử nhân loại không phải là việc ngẫu nhiên. Đức Chúa Trời đã đi bước đầu tiên trong việc cứu rỗi chúng ta.

Những câu này cũng nói rõ về niềm tin căn bản của Cơ Đốc giáo nơi Đấng Christ là Đức Chúa Trời vĩnh cửu (Giăng 1:1-3, 18; Phi-líp 2:5-9; Cô-lô-se 1:15-17). Đức Chúa Trời không sai một sứ giả từ trời. Nhưng chính Ngài đã đến. Đấng Christ đã, và đang là Con vĩnh cửu của Đức Chúa Trời. Nhưng Ngài cũng “bởi một người nữ sanh ra.” Sự Ngài sinh ra bởi người nữ đồng trinh được nói đến trong câu này. Nhưng cũng cho biết Ngài sinh ra như một con người.

Câu “sanh ra dưới luật pháp” nói về dòng dõi của Ngài là người Do thái và Ngài chấp nhận tội lỗi của chúng ta như những kẻ có tội. Điều cần thiết cho Đấng Christ làm con người vì chúng ta không thể tự cứu mình. Bởi hiệp một thần tính của Ngài với nhân tính tội lỗi của nhân loại, Ngài đáng là Đấng Cứu Thế, và Thầy Tế lễ Thượng Phẩm của chúng ta. Là A-đam thứ hai, Đức Chúa Giê-su đến để chuộc lại tất cả những gì A-đam thứ nhất đã làm mất bởi sự không vâng lời (Rô-ma 5:12-21). Bằng sự vâng lời của Ngài, Đức Chúa Giê-su đã làm trọn những sự đòi hỏi của luật pháp. Vì vậy Ngài trả giá cho sự thất bại khủng khiếp của A-đam. Và bởi sự chết của Ngài trên thập tự giá, Đức Chúa Giê-su đã thỏa đáp sự công bình của luật pháp, là đòi hỏi phạm nhân phải chết. Bằng cách này, Ngài có quyền để cứu tất cả những ai đến với Ngài bằng đức tin thật và sự đầu phục.

Vinh Dự Và Quyền Lợi Của Con Nuôi

Trong Ga-la-ti 4:5-7, Phao-lô tiếp tục đề tài của mình. Ông nói Đấng Christ bây giờ “chuộc những kẻ ở dưới luật pháp” (câu 4, 5). Chữ *chuộc* nghĩa là “mua lại.” Chữ đó nghĩa là trả giá để mua sự tự do của người bị cầm hay một nô lệ. Như đề tài này cho thấy, giá trả cho tội lỗi của nhân loại gợi ý một hoàn cảnh tiêu cực: nhân loại cần được trả tự do.

Nhưng chúng ta cần được trả tự do khỏi điều gì? Tân Ước trình bày bốn điều: (1) được tự do khỏi ma quỷ và những cạm bẫy của nó (Hê-bơ-rơ 2:14, 15), (2) tự do khỏi sự chết (1 Cô-rinh-tô 15:56, 57), (3) tự do khỏi quyền lực của tội lỗi đã bắt chúng ta làm nô lệ (Rô-ma 6:22), và (4) tự do khỏi hình phạt của luật pháp (Rô-ma 3:19-24; Ga-la-ti 3:13; 4:5).

Theo Ga-la-ti 4:5-7; Ê-phê-sô 1:5; Rô-ma 8:15, 16, 23; và 9:4, 5, có mục đích tích cực nào Đấng Christ đã đem lại cho chúng ta qua sự cứu chuộc của Ngài?

Chúng ta thường nói về những điều Đấng Christ đã làm cho chúng ta như “sự cứu rỗi.” Trong khi điều đó là đúng, chữ này không diễn tả sự dùng chữ đặc biệt của Phao-lô về sự *làm con nuôi* (*huiiothesia*). Phao-lô là người duy nhất trong Tân Ước dùng chữ này. Sự làm con nuôi là một tiến trình pháp lý nổi tiếng trong thế giới Hy Lạp - La Mã. Nhiều hoàng đế La Mã trong thời Phao-lô dùng việc nhận con nuôi như là cách để lựa chọn người kế vị khi họ không có người kế vị hợp pháp. Sự làm con nuôi bảo đảm một số quyền: (1) Con trai nuôi trở thành con trai thật . . . của cha mẹ nuôi . . . (2) Cha mẹ nuôi đồng ý nuôi dưỡng con đúng cách và cung cấp thức ăn và quần áo. (3) Cha mẹ nuôi không được từ bỏ con nuôi. (4) Con nuôi không thể bị bắt làm nô lệ. (5) Cha mẹ ruột của đứa con không được quyền đòi con lại. (6) Sự làm con nuôi thiết lập quyền được hưởng gia tài.” – Phỏng trích Derek R. Moore-Crispin, “Galatians 4:1-9: The Use and Abuse of Parallels,” *The Evangelical Quarterly*, quyển LXI/số 3 (1989), tr. 216.

Nếu những quyền này được bảo đảm trên đất, hãy tưởng tượng vinh dự và những quyền lợi chúng ta được còn lớn hơn biết bao khi làm con nuôi của Đức Chúa Trời.

Hãy đọc Ga-la-ti 4:6. Tiếng Hê-bơ-rơ *A-ba* là một chữ trìu mến mà các con dùng để gọi cha mình, cũng giống như ngày nay chữ Ba hay Papa. Đức Chúa Giê-su dùng chữ này trong lời cầu nguyện (Mác 14:36). Là con của Đức Chúa Trời, chúng ta cũng có vinh dự gọi Đức Chúa Trời là “Ba.” Bạn có thích sự gần gũi với Đức Chúa Trời như vậy trong đời sống mình chẳng? Nếu không, thì nan đề đó là gì? Bạn có thể thay đổi gì để đem lại sự gần gũi này?

Tại Sao Trở Lại Làm nô lệ?

Điểm chính của Phao-lô trong Ga-la-ti 4:8-20 là gì? Ông coi những sự dạy dỗ sai lạc trong vòng người Ga-la-ti nghiêm trọng thế nào?

Phao-lô không miêu tả chính xác những lễ thói tôn giáo của người Ga-la-ti. Nhưng ông thấy rõ trong trí mình một hệ thống thờ phượng giả đưa đến sự nô lệ thiêng liêng. Phao-lô coi điều này rất nguy hiểm và tai hại đến nỗi ông viết một bức thư rất mạnh. Trong bức thư ông cảnh cáo người Ga-la-ti về những điều họ đang làm thì cũng gần như từ bỏ sự làm con và trở về làm nô lệ.

Phao-lô không nói các nan đề này là gì. Nhưng ông nói gì trong Ga-la-ti 4:9-11 mà người Ga-la-ti đang làm khiến ông rất buồn?

Nhiều người giải nghĩa những chữ của Phao-lô về “ngày, tháng, mùa và năm” (Ga-la-ti 4:10) như là lời than phiền chống lại luật lễ nghi và ngày Sa-bát. Nhưng lời giải nghĩa như vậy là đi quá xa sự kiện được nói đến ở đó. Thí dụ, nếu Phao-lô muốn nói đến ngày Sa-bát và những lễ thói Do thái khác, thì cũng như trong Cô-lô-se 2:16 ông đã nêu tên những điều này. Thêm nữa, Phao-lô nói rõ ràng những gì người Ga-la-ti đang làm đã đưa họ từ sự tự do trong Đấng Christ đến sự làm nô lệ. “Nếu sự giữ ngày thứ Bảy Sa-bát dẫn người ta đến sự làm nô lệ, thì chính Đấng Tạo Hóa đã làm nô lệ khi Ngài giữ ngày Sa-bát đầu tiên!” – Phỏng trích *The SDA Bible Commentary*, quyển 6, tr. 967. Cũng vậy, tại sao Đức Chúa Giê-su giữ ngày Sa-bát và dạy người khác giữ ngày đó nếu sự giữ ngày Sa-bát làm người ta mất sự tự do họ có trong Ngài? (Mác 2:27, 28; Lu-ca 13:10-16).

Có thể những lễ thói nào trong Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm đã cất đi sự tự do chúng ta có trong Đấng Christ? Còn thái độ của chúng ta đối với các lễ thói này thì sao? Một thái độ sai có thể dẫn chúng ta thế nào vào sự nô lệ mà Phao-lô cảnh cáo người Ga-la-ti rất mạnh?

Thứ Sáu *18 Tháng 11

Nghiên Cứu Bổ Túc: “Trong hội nghị ở thiên đàng, Đức Chúa Trời hoạch định rằng nhân loại sẽ không chết trong sự không vâng lời của họ. Thay vào đó, bởi ân điển trong Đấng Christ là người thay thế họ, họ có thể trở nên những người được lựa chọn của Đức Chúa Trời qua sự làm con nuôi bởi Đức Chúa Giê-su Christ. Đức Chúa Trời muốn mọi người được cứu. Và vì thế, Ngài đã hoạch định chương trình của Ngài theo cách đó. Vậy, Con một của Ngài sẽ phải chết như người Thay thế chúng ta. Những người chết sẽ chết vì họ từ chối để được làm con nuôi của Đức Chúa Trời qua Đức Chúa Giê-su Christ. Sự kiêu ngạo của con người ngăn cản họ nhận được món quà cứu rỗi. Nhưng các việc làm của con người sẽ không cho phép một linh hồn nào đến với Đức Chúa Trời. Chỉ có một điều người ta được Đức Chúa Trời chấp nhận là ân điển của Đấng Christ qua đức tin nơi danh Ngài. Loài người không thể lệ thuộc vào việc làm hay cảm giác như là bằng chứng được Chúa lựa chọn. Chỉ những người chấp nhận Đấng Christ là được lựa chọn để được cứu qua Đấng Christ.” – Phỏng trích Ellen G. White, “Chosen in Christ,” Signs of the Times, 2 Tháng 1, 1893.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Hãy suy nghĩ thêm về tư tưởng, giống như con trẻ trong sự bước đi với Chúa, nghĩa là gì? Có phần nào trong bản tính của một đứa trẻ chúng ta có thể bắt chước để bày tỏ đức tin và mối tương giao của chúng ta với Đức Chúa Trời? Đồng thời, bằng những cách nào chúng ta có thể đem tư tưởng này đi quá xa? Hãy thảo luận.
- 2 Có điều gì về con người khiến họ rất sợ tư tưởng về ân điển, sự cứu rỗi chỉ bởi đức tin mà thôi? Tại sao nhiều người muốn cố gắng làm để được sự cứu rỗi nếu điều đó có thể được?
- 3 Lớp bạn hãy đọc lại câu hỏi chót của ngày thứ Năm. Bằng cách nào chúng ta bị mắc vào sự nô lệ mà chúng ta đã được giải cứu? Việc này có thể xảy ra cho chúng ta thế nào? Làm sao chúng ta biết được việc đó? Và làm thế nào chúng ta có thể được giải cứu?

TÓM LƯỢC: Trong Đấng Christ, chúng ta được nhận làm con nuôi trong gia đình Đức Chúa Trời như con trai con gái Ngài. Là con Đức Chúa Trời, chúng ta có tất cả quyền lợi và đặc ân vì chúng ta thuộc về một gia đình. Nếu mối tương quan của chúng ta với Chúa chỉ đặt trên căn bản luật lệ thì thật là một điều ngu xuẩn. Điều đó giống như một người con muốn từ bỏ địa vị và gia sản để trở nên một tên nô lệ.